häbbiga, ja Kadrina kattis ruttuste pöllega waagna kinni, mis eilse lemega nurgas seisis. „Ei se polle hea", ütles Kristohw, ja panni pölle illusaste jälle toli peäle. „Peab waewa näggema hommikust öhtoni", kaebas naene; häbbi tulli peäle wadates kuida siin keik alles korristamata olli. — „Jah", ütles Kristohw, ja ei sanud heälest arro, kas ta ennam kaebas öega ehk öe peäle.

„Tulle seia, Tina", ütles ta ühhe kahhe aastase tüttarlapsokese wasto. „Kas tead ka, et tänna pühhapääw on? Sa pead silmi pessema, ja eilse leme märgid ärrapühkima, et punnased pallekesed ennast näitwad. Panne tähhele Jummala illusat taewa, ja sinna olled ni must, kui weike pörsas.

Tina ei moistnud sest palju, watis kartlikult taewa pole üllesse, jossis wee ömbre kallale, ja kastis käsi wette ja nühhis pallet. Kristohw kuiwatas neid ja aias juuksid silmist ärra, ja kitis tedda. Laps olli römus, et ta kül sestki paljo ei möistnud; wannemad wennad ja öed said ennam arro. Maria, kahheteistkümne aastane tüdruk, teggi pead silledaks, ja Britse, kellel wanna kuub selgas, puggis nurka.

„Oh, sinna laisk tüdruk", hüdis emma kurjaste, „sa olleksid amme wöinud pestud ja harritud olla; mis sa nüüd seisad ja nühhid seina?"

„Maria", ütles Kristohw, „kui emmal aega ei olle, sinno peäle hüda, siis pead isse ennese eest hoolt kandma, warra hommiko pead harrima ja silmi lopputama, ja korra pärrast ka öed ja wennad. Sa woid Britsule teist kube selga panna, kirriko aeg jouab kätte."

„Wallato pois", ütles emma jälle; „ta on omma kue kiskunud; ei maksa unt asja neile tehha. Minnewal pühhapäwal ei sanud ma aega, sedda wanna kube nöeluda, parram kuub olli temmal esmapä öhtuni

Eesti-ma rahwa Kalender 1859 , lk. 24